

**ACORD 9/2025, de 15 de gener, del Ple del
Consell de l'Audiovisual de Catalunya**

RESOLUCIÓ de la petició de suspensió de l'execució de l'Acord 104/2024, de 27 de novembre, d'adaptacions específiques de música cantada en català, sol·licitada per *TIANA'N MAN, SL*, en el recurs potestatiu de reposició 9-RPR-2024

Fets

El 27 de desembre de 2024 ha tingut entrada al Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC) un escrit de *Tiana'n Man, SL*, mitjançant el qual, tot interposant un recurs potestatiu de reposició contra l'Acord 104/2024, de 27 de novembre, d'adaptacions específiques de música cantada en català, sol·licita la suspensió de l'execució de l'acord esmentat, de conformitat amb l'article 117 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques (LPA).

Fonaments de dret

El règim jurídic aplicable a la suspensió de l'execució dels actes administratius l'estableix l'article 117 de la LPA, en el sentit següent:

- 1. La interposició de qualsevol recurs, excepte en els casos en què una disposició estableixi el contrari, no suspèn l'execució de l'acte impugnat.*
 - 2. No obstant el que disposa l'apartat anterior, l'òrgan a qui competeixi resoldre el recurs, amb la ponderació prèvia, suficientment raonada, entre el perjudici que causaria a l'interès públic o a tercers la suspensió i l'ocasionat al recurrent com a conseqüència de l'eficàcia immediata de l'acte recorregut, pot suspendre, d'ofici o a sol·licitud del recurrent, l'execució de l'acte impugnat quan concorrin alguna de les circumstàncies següents:*
 - a) Que l'execució pugui causar perjudicis de reparació impossible o difícil.*
 - b) Que la impugnació es fonamenti en alguna de les causes de nul·litat de ple dret que preveu l'article 47.1 d'aquesta Llei.*
- [...]*

Així, per regla general, els actes administratius són immediatament executius i només se'n podrà acordar la suspensió analitzant, en primer lloc, la concurrència d'alguna de les circumstàncies que estableix l'article esmentat i, en cas afirmatiu, analitzant, en segon lloc, si ha de prevaldre l'interès públic o de tercers d'executar l'acte de manera immediata o l'interès del recurrent a suspendre'l, amb la ponderació prèvia raonada dels perjudicis que causaria la suspensió o l'execució, respectivament.

- **Que l'execució pugui causar perjudicis de reparació impossible o difícil**

En relació amb aquests perjudicis, cal assenyalar que el recurrent té el deure d'acreditar-ne la concurrència en el moment de sol·licitar la suspensió. Per tant, la càrrega de la prova recau sobre el recurrent, que és l'interessat a obtenir la suspensió, i la mera al·legació, sense cap prova, no permet considerar acreditat que l'execució de l'acte impugnat li causi perjudicis ni que aquests siguin difícils o impossibles de reparar. En aquest sentit es pronuncia el Tribunal Suprem (TS), entre d'altres, en les sentències de 20.12.2007 (rec. 1616/2007), de 27.3.2014 (rec. 1567/2013) i de 18.4.2016 (rec. 2966/2015) i en les interlocutòries de 3.6.1997 (rec.1297/1991), 26.3.1998 (rec. 674/1997) i de 4.12.2024 (rec. 660/2024). Aquestes darreres estableixen, respectivament, el següent:

[...] No basta, por otra parte, que la petición de suspensión vaya acompañada de una expresa manifestación de los perjuicios irreparables que pudieran irrogarse al recurrente caso de no acordarse, siendo necesario según reiterada doctrina de esta Sala que se aporte al menos un principio de prueba de la sobreveniencia de tales perjuicios, o bien que la existencia de los mismos pueda deducirse de la naturaleza del acto impugnado, caso de no accederse a ella. Por otra parte, resulta absolutamente necesario que tales circunstancias sean patentes en el momento de la solicitud de la suspensión [...]

[...] Necesidad de justificación o prueba, aun incompleta o por indicios de aquellas circunstancias que puedan permitir al Tribunal efectuar la valoración de la procedencia de la medida cautelar. Como señala un ATS de 3 de junio de 1997: “la mera alegación, sin prueba alguna, no permite estimar como probado, que la ejecución del acto impugnado [o la vigencia de la disposición impugnada] le pueda ocasionar perjuicios, ni menos que éstos sean de difícil o imposible reparación”. El interesado en obtener la suspensión tiene la carga de probar adecuadamente qué daños y perjuicios de reparación imposible o difícil concurren en el caso para acordar la suspensión, sin que baste una mera invocación genérica [...]

En el cas que ens ocupa, la recurrent al·lega que l'execució de l'acord impugnat li podria suposar uns perjudicis de reparació difícil o impossible, però no argumenta ni acredita quins són aquests possibles perjudicis; es limita a manifestar que l'execució de l'acord tindria uns efectes desfavorables en el desenvolupament comercial, laboral i econòmic, la qual cosa provocaria el tancament i la desaparició de les empreses privades de radiodifusió.

Aquesta mera al·legació, sense cap mena de prova, no permet considerar acreditat que l'execució de l'acord impugnat li causi perjudicis ni que aquests siguin difícils o impossibles de reparar. Per tant, cal concloure que no concorre la circumstància que estableix la lletra a de l'apartat 2 de l'article 117 de la LPA.

- Que la impugnació es fonamenti en alguna de les causes de nul·litat de ple dret que preveu l'apartat 1 de l'article 47 de la LPA

Cal tenir en compte que perquè es pugui adoptar la suspensió sol·licitada, atesa la concurrència d'una causa de nul·litat, s'exigeix que aquesta sigui evident o manifesta, de tal manera que s'aprecii, almenys amb caràcter indiciari, que la causa de nul·litat existeix de manera clara. Així ho determina el TS, per totes, en la sentència de 23.3.2001 (rec. 1934/1999) i en la interlocutòria d'1.2.2023 (rec. 1089/2022), que estableixen, respectivament, el següent:

[...] No resulta suficiente, por último, en contra de lo que se alega, la simple invocación de la existencia de un vicio de nulidad de pleno Derecho de los acuerdos impugnados para que proceda acordar su suspensión cautelar. Esta Sala tiene declarado que la apariencia de buen Derecho sólo pueda admitirse en casos en los que la pretensión del recurrente aparezca justificada de forma manifiesta, sin necesidad de un análisis detenido de la legalidad, que está reservado necesariamente al proceso principal [...]

[...] No se advierte, en esta fase cautelar, y sin perjuicio de lo que resulte de un examen del fondo del litigio, una nulidad patente y manifiesta [...]

A més, en el moment d'analitzar la causa de nul·litat al·legada, cal tenir en compte el caràcter restrictiu de l'apreciació de les causes de nul·litat dels actes administratius en el moment d'adoptar les mesures cautelars. En aquest sentit, per exemple, la STS d'11.11.2003 (rec. 7323/1999) i la interlocutòria d'aquest mateix Tribunal de 19.9.2022 (rec. 726/2022). Aquesta darrera estableix el següent:

[...] esta Sala, de forma reiterada, como resulta entre otros de los autos de 27 de noviembre de 2006 (recurso 53/2006), 5 de junio de 2012 (recurso 327/2012) y 6 de abril de 2019 (recurso 202/2019), viene haciendo una aplicación muy matizada de la doctrina de la apariencia de buen derecho como criterio para la adopción de medidas cautelares, limitando su utilización en determinados supuestos, como los de nulidad de pleno derecho, siempre que sea manifiesta, actos dictados en cumplimiento o ejecución de una disposición general declarada nula, existencia de una sentencia que anula el acto en una instancia anterior aunque no sea firme, y de existencia de un criterio reiterado de la jurisprudencia frente al que la Administración opone una resistencia contumaz, pero en cambio niega su aplicación al predicarse la nulidad de un acto, en virtud de causas que han de ser, por primera vez, objeto de valoración y decisión, pues, de lo contrario, se prejuzgaría la cuestión de fondo, de manera que por amparar el derecho a la efectiva tutela judicial, se vulneraría otro derecho, también fundamental y recogido en el propio artículo 24 de la Constitución, cual es el derecho al proceso con las garantías debidas de contradicción y prueba, porque el incidente de suspensión no es trámite idóneo para decidir la cuestión objeto del pleito [...]

En el cas que ens ocupa, la recurrent no estableix de manera expressa la causa de nul·litat en què fonamenta el seu recurs. És a dir, no determina quina causa de nul·litat de les que estableix l'apartat 1 de l'article 47 de la LPA imputa a l'acte objecte de recurs; es limita a fer referència a l'eventual situació d'indefensió que li provoca l'acord recorregut i a la seva insuficiència i/o manca de motivació.

Així, la concurrència d'una eventual causa de nul·litat no resulta manifesta ni es pot apreciar amb total evidència. La seva apreciació comporta una anàlisi del fons de l'assumpte, la qual cosa no és possible, atès que això suposaria anticipar la decisió del recurs plantejat en un moment que no és el procedent. Per tant, cal concloure que no concorre la circumstància que estableix la lletra b de l'apartat 2 de l'article 117 de la LPA.

- **La ponderació dels interessos concurrents**

Com hem manifestat més amunt, en el cas que ens ocupa no s'hi donen les circumstàncies que estableix l'apartat 2 de l'article 117 de la LPA per acordar la suspensió de l'Acord 104/2024, de 27 de novembre, motiu pel qual no és necessari entrar a ponderar els interessos en joc. Tanmateix, si es dugués a terme aquesta ponderació, l'interès públic d'executar de manera immediata aquest acord seria prevalent a l'interès del recurrent de suspendre'l, atès que el recurrent no ha acreditat l'existència de perjudicis de reparació difícil o impossible. El TS exigeix dels recurrents una "mínima actividad probatoria" relativa al dany que els causaria l'execució de l'acte o resolució administrativa recorreguda. A tall d'exemple, la STS de 6.3.2006 (rec. 4126/2002) i la interlocutòria d'aquest mateix Tribunal de 26.6.2023 (rec. 340/2023), que estableixen, respectivament, el següent:

[...] La necesidad de ponderación de los intereses en juego requiere que la petición de suspensión haya ido acompañada de una mínima actividad probatoria sobre el perjuicio derivado de la ejecución [...]

[...] En el auto de 19 de junio de 2019 (rec.185/2019), dijimos que "la decisión sobre la procedencia de la medida cautelar comporta un alto grado de ponderación conjunta de criterios por parte del Tribunal, que, según nuestra jurisprudencia, puede resumirse en los siguientes puntos:

a) Necesidad de justificación o prueba, aun incompleta o por indicios de aquellas circunstancias que puedan permitir al Tribunal efectuar la valoración de la procedencia de la medida cautelar. El interesado en obtener la suspensión tiene la carga de probar adecuadamente qué daños y perjuicios de reparación imposible o difícil concurren en el caso para acordar la suspensión, sin que baste una mera invocación genérica.

[...]

En aquest sentit, *Tiana'n Man, SL*, no només no ha presentat indicis que els perjudicis siguin de reparació impossible o difícil, sinó que tampoc ha aportat en el seu recurs cap indicati de l'existència mateixa dels perjudicis esmentats.

D'altra banda, existeix un interès públic general en l'execució immediata d'aquells actes administratius que dicta el CAC, com a autoritat reguladora independent en l'àmbit de la comunicació audiovisual, amb la finalitat de garantir l'acompliment del que estableixen les lleis. Així, aquest Consell, mitjançant l'Acord 104/2014, de 27 de novembre, estableix un període transitori per a l'any 2025, amb la finalitat que l'any 2026, en la programació de música cantada dels prestadors de serveis de comunicació audiovisual, hi hagi una presència adequada de cançons produïdes per artistes catalans i que, com a mínim, el 25% siguin interpretades en llengua catalana o en aranès, tal com estableixen la Llei 1/1998, de 7 de gener, de política lingüística, i la Llei 22/2005, de 29 de desembre, de la comunicació audiovisual de Catalunya.

Pel que fa a la prevalença d'executar de manera immediata un acte administratiu, atesa l'existència d'un interès general, la jurisprudència estableix el següent [entre d'altres, interlocutòries del TS de 13.7.2021 (rec. 216/2021), de 19.12.2022 (rec. 818/2022), de 26.6.2023 (rec. 340/2023) i de 4.12.2024 (rec. 660/2024)]:

[...] El criterio de ponderación de los intereses concurrentes es complementario del de la pérdida de la finalidad legítima del recurso y ha sido destacado frecuentemente por la jurisprudencia: al juzgar sobre la procedencia [de la suspensión] se debe ponderar, ante todo, la medida en que el interés público exige la ejecución, para otorgar la suspensión, con mayor o menor amplitud,



según el grado en que el interés público esté en juego”. Por consiguiente, en la pieza de medidas cautelares deben ponderarse las circunstancias que concurren en cada caso y los intereses en juego, tanto los públicos como los particulares en forma circunstanciada. Como reitera hasta la saciedad la jurisprudencia “cuando las exigencias de ejecución que el interés público presenta son tenues bastarán perjuicios de escasa entidad para provocar la suspensión; por el contrario, cuando aquella exigencia es de gran intensidad, sólo perjuicios de elevada consideración podrán determinar la suspensión de la ejecución del acto”.
[...]

Per tot el que s'ha exposat, el Ple del Consell de l'Audiovisual de Catalunya adopta, per unanimitat, el següent

ACORD

1. Desestimar la sol·licitud de suspensió de l'execució de l'Acord 104/2024, de 27 de novembre, d'adaptacions específiques de música cantada en català, atès que no hi concorre cap circumstància que la fonamenti.
2. Notificar aquest acord a *Tiana'n Man, SL*.

Barcelona, 15 de gener de 2025

Xevi Xirgo i Teixidor
President

Enric Casas i Gironella
Conseller secretari